ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 20ής Μαρτίου 1979 *

Στην υπόθεση 139/78,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Sozialgericht του Hildesheim προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Giovanni Coccioli

και

Bundesanstalt für Arbeit,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 69, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/79 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητος (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73 επ.),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους H. Kutscher, πρόεδρο, J. Mertens de Wilmars και A. G. Mackenzie Stuart, προέδρους τμήματος, A. M. Donner, P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keeffe, G. Bosco και A. Touffait, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Reischl
γραμματέας: A. Van Houtte

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

(το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με Διάταξη της 8ης Ιουνίου 1978, που περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 14 Ιουνίου 1978, το Sozialgericht του Hildesheim υπέβαλε στο Δικαστήριο δύο προδικαστικά ερωτήματα, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 69, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητος (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73 επ.).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν κατά την εκδίκαση διαφοράς μεταξύ του προσφεύγοντος στην κύρια δίκη, Ιταλού υπηκόου που κατοικεί στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας και του Bundesanstalt für Arbeit (Ομοσπονδιακού Γραφείου Ευρέσεως Εργασίας), στην οποία ο προσφεύγων επιδιώκει να του αναγνωριστεί κατ' εξαίρεση περαιτέρω δικαίωμα εισπράξεως παροχών λόγω ανεργίας, παρατεινομένης της τριμήνου προθεσμίας που προβλέπεται από το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71.

3 Το πρώτο ερώτημα του Sozialgericht αφορά το αν η παράταση της προθεσμίας κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 είναι θεμιτή, όταν η αίτηση περί παρατάσεως υποβλήθηκε μετά τη λήξη της προθεσμίας· σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως επί του πρώτου ερωτήματος, το δεύτερο ερώτημα αφορά το αν η αρμόδια υπηρεσία απασχολήσεως ενεργεί μέσα στο πλαίσιο της διακριτικής της εξουσίας, όταν αρνείται την κατ' εξαίρεση παράταση της προθεσμίας, επειδή

«α) δεν υφίστατο για τον άνεργο καμία προοπτική ευρέσεως εργασίας στο άλλο κράτος μέλος, στο οποίο είχε εγγραφεί ως αιτών εργασία και

β) ήταν αδύνατη η εμπρόθεσμη επάνοδός του συνεπεία ξαφνικής ασθένειας».

Επί του πρώτου ερωτήματος

4 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 1, περίπτωση γ, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, ο εργαζόμενος που βρίσκεται σε πλήρη ανεργία και συγκεντρώνει τους όρους που

απαιτούνται από τη νομοθεσία ενός κράτους μέλους για να έχει δικαίωμα παροχών, μπορεί να μεταβαίνει σε ένα ή περισσότερα άλλα κράτη μέλη για να αναζητήσει εργασία, οπότε διατηρεί το δικαίωμα παροχών επί χρονικό διάστημα τριών μηνών κατ' ανώτατο όριο από την ημερομηνία, κατά την οποία έπαυσε να είναι στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του κράτους από το οποίο ανεχώρησε.

Το άρθρο 69, παράγραφος 2, έχει ως εξής:

«Αν ο ενδιαφερόμενος επιστρέψει στο αρμόδιο κράτος πριν από τη λήξη της περιόδου, κατά την οποία έχει δικαίωμα παροχών δυνάμει των διατάξεων της παραγράφου 1, περίπτωση γ, συνεχίζει να έχει δικαίωμα παροχών σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους αυτού· χάνει κάθε δικαίωμα παροχών δυνάμει της νομοθεσίας του αρμοδίου κράτους, αν δεν επιστρέψει εκεί πριν από τη λήξη της περιόδου αυτής. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις, η προθεσμία αυτή δύναται να παραταθεί από τις αρμόδιες υπηρεσίες ή τους αρμόδιους φορείς.»

Επομένως, κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, εδάφιο 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, μπορούν οι αρμόδιες υπηρεσίες ή οι αρμόδιοι φορείς να παρατείνουν «σε εξαιρετικές περιπτώσεις» την τρίμηνη προθεσμία, από την οποία εξαρτάται η διατήρηση του δικαιώματος παροχών που αναφέρονται στη διάταξη αυτή.

5 Το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 δεν ορίζει ότι η αίτηση περί παρατάσεως της προθεσμίας πρέπει να υποβάλλεται πριν από τη λήξη της προθεσμίας. Στις «εξαιρετικές περιπτώσεις» που δικαιολογούν παράταση της προθεσμίας, συγκαταλέγονται και περιπτώσεις κατά τις οποίες οι άνεργοι κωλύονται όχι μόνο να επιστρέψουν εμπρόθεσμα στο αρμόδιο κράτος, αλλά και να υποβάλουν αίτηση περί παρατάσεως πριν από τη λήξη της προβλεπόμενης προθεσμίας.

6 Επομένως, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι η παράταση της προθεσμίας που αναφέρεται στο άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 είναι θεμιτή και όταν η αίτηση περί παρατάσεως υποβληθεί μετά τη λήξη της προθεσμίας.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

7 Το άρθρο 69, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71, το οποίο δίνει στον εργαζόμενο το δικαίωμα να μεταβεί σε άλλο κράτος μέλος προκειμένου να αναζητήσει εκεί απασχόληση, παρέχει σε όποιον κάνει χρήση αυτής της δυνατότητας ένα πλεονέκτημα έναντι του εργαζόμενου, ο οποίος παραμένει στο αρμόδιο κράτος, επει-

δή ο πρώτος εργαζόμενος απαλλάσσεται δυνάμει του άρθρου 69 για διάστημα τριών μηνών από την υποχρέωση να βρίσκεται στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του αρμοδίου κράτους και να υποβάλλεται στον έλεγχό τους — η υποχρέωση αυτή συνιστά την αντιπαροχή για την καταβολή παροχών λόγω ανεργίας —· πρέπει πάντως να εγγράφεται στις υπηρεσίες απασχολήσεως του κράτους μέλους στο οποίο μεταβαίνει.

8 Οι αρμόδιες αρχές ελέγχουν αν ο εργαζόμενος έκανε πρόσφορη χρήση του δικαιώματος που του παρέχει το άρθρο 69 του κανονισμού 1408/71. Επομένως, είναι έργο των αρμοδίων υπηρεσιών ή των φορέων των κρατών μελών να κρίνουν σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση, αν τα πραγματικά γεγονότα που προβάλλονται σε μία αίτηση για παράταση της προθεσμίας του άρθρου 69, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 θεμελιώνουν «εξαιρετική περίπτωση».

9 Επομένως, στο δεύτερο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 δεν περιορίζει την εξουσία των αρμοδίων υπηρεσιών ή φορέων των κρατών μελών, κατά τη λήψη αποφάσεως περί παρατάσεως της προθεσμίας, που αναφέρεται στον κανονισμό, να λαμβάνουν υπόψη όλα τα στοιχεία που κρίνουν ουσιώδη, συμπεριλαμβανομένων όσων έχουν σχέση με την προσωπική κατάσταση του εργαζόμενου ή τη διεξαγωγή αποτελεσματικού ελέγχου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε το Sozialgericht του Hildesheim με Διάταξη της 8ης Ιουνίου 1978, αποφαίνεται:

1) Παράταση της προθεσμίας που αναφέρεται στο άρθρο 69, παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 είναι θεμιτή και όταν η αίτηση περί παρατάσεως υποβλήθηκε μετά τη λήξη της προθεσμίας.

2) Το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1408/71 δεν περιορίζει την εξουσία των αρμοδίων υπηρεσιών ή φορέων των κρατών μελών κατά τη λήψη αποφάσεως περί παρατάσεως της προθεσμίας, που αναφέρεται στον κανονισμό, να λαμβάνουν υπόψη όλα τα στοιχεία που κρίνουν ουσιώδη, συμπεριλαμβανομένων όσων έχουν σχέση με την προσωπική κατάσταση του εργαζόμενου ή τη διεξαγωγή αποτελεσματικού ελέγχου.

Κρίθηκε από το Δικαστήριο στο Λουξεμβούργο στις 20 Μαρτίου 1979.

Kutscher Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner

Pescatore Sørensen O'Keeffe

Bosco Touffait

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 20 Μαρτίου 1979.

Ο γραμματέας
A. Van Houtte

Ο Πρόεδρος
H. Kutscher